

perfil

L'amor de les mares és perillós. La de Siso Coromina (la Bisbal, 1981) li preguntava sovint si no podria fer una música més comercial, que arribés a més gent. Ell li va acabar dient que el veies com un monjo que segueix la crida d'una vocació, com el practicant d'una religió que no porta a l'èxit fàcil sinó a la recerca de sonoritats profundes i inexplorades. Aquests són els deu manaments del líder del grup Tarannà.

Siso Coromina

Els deu manaments del monjo del saxòfon

GERARD BAGUÉ > TEXT I FOTOS

1. Renegaràs de les acadèmies (quan en surtis).

Com altres músics bisbalencs, es va foguejar tocant versions roqueres (The Wonderful Baby Dolls) al garatge del bateria Toni Molina. Amb tretze anys va entrar a l'Escola Municipal de Música de la Bisbal, i va continuar estudis a l'Escola de Música Moderna de Girona i al Taller de Músics de Barcelona. «Als vint anys vaig descobrir que era un improvisador nat». No el convencen els mètodes canònics d'aprenentatge. «Cal investigar pel teu compte; és més lent i difícil, t'arrisques que ningú t'escolti, però pots arribar a llocs més profunds». Amb el temps, ha anat dedicant més temps a la composició, però sempre preocupat per l'expressió personal de cada intèrpret: «Ara vull provar una nova manera de compondre, sense escriure nota per nota, marcant alguns conceptes generals, deixant més llibertat a cada músic».

2. No prostituiràs l'art.

Com tants altres músics, ha tocat a festes majors per guanyar-se les garrofes, però no li resultava agradable. Es va estimar més mantenir la mú-

sica com un vehicle d'expressió personal, al marge de les seves necessitats peremptòries. «Jo intento dedicar-me a l'art, no busco els diners o l'èxit artístic». Per això es va buscar una modesta feina extramusical: pintor de

parets i encarregat de manteniment d'una escola de música. Aquesta darrera ocupació li permet dir, amb tota la raó, que treballa en una escola de música. «Però que consti que no li nego a la música, a la meua música, l'oportunitat d'alimentar-me».

3. Et col·locaràs amb la música.

«Encara que sembli una bestiesa, deixar de fumar és la cosa més transgressora, revolucionària i radical que he fet a la meua vida». Siso Coromina es va adonar que no podia lluitar contra «la roda consumista» si seguia enganxat al tabac o la maria; havia de sortir d'aquesta contradicció. «Ara em sento molt lliure, no sóc esclau de res, tinc una nova perspectiva. Em col·loco amb bona música, arrenco el vol».

*La durada d'un d'aquests hits
de la ràdio és de dos minuts i mig.
Ell no vol jugar a aquest joc*

4. **No miraràs la tele.** Jura i perjura que fa uns deu anys que no mira la tele. Només ho fa, molt de tant en tant, a casa dels amics o de la seva mare. «I cada vegada al·lucino de veure com s'han disparat el ritme, el muntatge, els contrastos. A vegades penso que he nascut cent anys tard».

5. **Buscaràs una casa on poder ser lliure.** Tot i que li agrada l'Empordà, no li va costar gens anar-se'n a viure a Vilafranca del Penedès, on va trobar la mena de casa que buscava. Hi viu amb la seva dona, amb qui es va casar en una peculiar cerimònia pagana oficiada pels germans de la parella. «Volia una masia aïllada, on poder assajar, fer concerts, tocar de nits...». Aquesta casa també li permet emprendre les seves provatures com a cantant («Crido, més que canto») sense témer represàlies dels veïns. «Hi ha coses que necessito dir-les, com sigui, encara que no tinc la tècnica d'un cantant».

6. **Renegaràs de la radiofórmula.** «La durada d'una cançó d'èxit, d'aquests *hits* de la ràdio, ara és de dos minuts i mig. Jo no vull jugar a aquest joc, participar d'aquest despropòsit». No és que Coromina menyspreï les plataformes de difusió de la seva música; només rebutja l'encotillament i l'estandardització dels gustos. Les seves cançons duren entre vuit i deu minuts; difícilment s'escoltaran mai senceres en una emissora de ràdio.

7. **No recorrent als clixés sonors.** «És horrible haver de repetir una cosa només perquè a la gent se li enganxi o tallar-la quan surt massa llarga. Són uns clixés horrosos, és una enganyifa, una cultura de mentida». Coromina reconeix que es posa molt nerviós escoltant els *hits* a la ràdio. «El nivell de la música popular ha baixat. Si agafes els discos més venuts dels anys 50, en trobaràs de molt bons; molt millors que els d'ara». No li agraden gaire els ordinadors: «M'estimo més provar la música que componc amb el meu grup i esperar que els intèrprets aportin idees; m'agrada l'element humà, per això a vegades, en la versió final d'una cançó, hi deixo la tos o algun comentari».

8. **No confondràs la música amb la indústria discogràfica.** Coromina està convençut que la música viu un bon moment, a diferència de la indústria discogràfica. Admet, però, que el jazz «ha deixat de ser la música transgressora, lliure i a la recerca de noves sonoritats» que havia estat en el passat. Per al líder de Tarannà, a Catalunya, «la innovació i la transgressió vénen del món del pop». Coromina diu que si no fos perquè té un contracte discogràfic, ell mateix penjaria la música a Internet. De fet, als seus discos grava els crèdits en una pista sonora, perquè qui se'ls descarregui de la xarxa sàpiga qui ha fet la música. «Jo no sé de ningú més que ho faci; la iniciativa va tenir tant de ressò que gairebé semblava que el *hit* eren els crèdits».

9. **Seràs tastaolletes i en pagaràs el preu.** «Em costa saber què vull fer, canvio molt de direcció i em costa quedar content». Al primer disc hi van incloure una bossa nova que, tot i que era un exercici d'estil que no representava el conjunt, va quallar i va abandonar el grup. «Si vas canviant l'estil, la gent no et pot reconèixer, però és normal ser tastaolletes als primers discos. El segon disc (va sortir el setembre), *Pintades d'amor i de guerra*, té més unitat estilística, i he procurat poder-me identificar amb cada peça, que cada part també representi el tot». Seguint aquest camí de recerca, Tarannà impulsa un projecte de concert i disc amb la cobla Bisbal Jove, en col·laboració amb l'Ajuntament de Figueres, i està component la música per a dos curtsmetratges.

10. **Podràs fer un cop de timó i dedicar-te a pintar (si cal).** El seu objectiu musical? «Fer diana, encertar-la, filar prim en l'expressió artística; en definitiva: fer-ho de puta mare». Ara bé, és conscient que podria fracassar: «Podria estar completament equivocat, podria ser que tot el que faig no valgui res; si algun dia me n'adono, ho deixaré. Em satisfà pensar que no tinc compromisos i que si el cos m'ho demana, puc fer un cop de timó, abandonar la música i, per exemple, dedicar-me a pintar, que sempre m'ha agradat».

Gerard Bagué és periodista.

Deixar de fumar és la cosa més transgressora que ha fet. Ara es col·loca amb bona música, arrenca el vol